

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej [...] w W.
przy uczestnictwie Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony przez wnioskodawcę potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). tj. art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przez zawężenie pojęcia „każda czynność” do każdej, ale prawnie skutecznej czynności. Jak również wskazaniem na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) sformułowane w formie pytania, „czy dopuszczalne jest rozdzielenie samoistnego posiadania na posiadanie samoistne w zakresie użytkowania wieczystego i w zakresie prawa własności, skoro treść art. 339 k.c. wprowadza domniemanie wyłączenia samoistnego posiadania, bez żadnego rozróżnienia”

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się wnioskodawca.

Art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i użyte w nim pojęcie „czynność przedsiębiorstwa bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia” było wielokrotnie przedmiotem wykładni w orzecznictwie sądowym. Nie ulega wątpliwości, że taki charakter ma np. wytoczenie powództwa cywilnego. Czynnością przedsiębiorstwa bezpośrednio w oznaczonym wyżej celu, w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., jest tylko taka czynność, która nie tylko ma formalne, ale również materialne umocowanie w przepisach ustawy. Sądy obu instancji

identycznie oceniły powyższą kwestię, wskazując jednakże, że czynność uczestnika polegająca na wniesieniu pozwu o wydanie nieruchomości była skuteczna, gdyż spowodowała wszczęcie postępowania w sprawie o wydanie, a pozew nie został zwrócony. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że po nadaniu biegu sprawie nie może dojść do zwrotu pozwu.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

Zagadnienie prawne sformułowane przez wnioskodawcę zostało już rozstrzygnięte w uchwale z 28 marca 2014 r., III CZP 8/14 (BSN 2014, nr 3, s. 9), w której Sąd Najwyższy wyjaśnił, że do biegu terminu zasiedzenia prawa własności nieruchomości nie zalicza się okresu jej posiadania w zakresie treści prawa użytkowania wieczystego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 1 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.